

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

maj ■ 2025

Marija, materinska varuhinja

*M*aj je mesec, ko narava zacveti. Lepa je, sveža, najčistejša. Zato ni čudno, da je v katoliški tradiciji ta mesec posvečen Mariji, Jezusovi materi. To je tudi čas zaključkov v šoli, čas nepregledne vrste testov in izpitov, hkrati pa tudi čas, ko naši otroci prejemajo zakramente, čas porok, čas praznovanj. Skratka, čas stresa, pozitivnega in negativnega. V tem času moramo matere po vsem svetu stati ob strani svojim otrokom in jih nemalokrat na čim bolj nevsiljiv način usmerjati, varovati, čeprav smo polne skrbi zaradi svoje odgovornosti do njih ter zaradi svojih preštevilnih drugih vlog in nalog.

Podoben dogodek se je zgodil tudi prav na začetku Jezusovega javnega delovanja, verjetno okrog njegovega tridesetega leta. V evangeliju po Janezu (Jn 2,1-11) je opisan Jezusov prvi čudež, ki se je zgodil med svatbo v Kani Galilejski. Jezus je pokazal svojo božansko moč, ko je vino spremenil v vodo, a tudi svojo človeško plat – po eni strani je zaznal človeško, zemeljsko zadrego, ko je gostiteljem zmanjkalo vina, po drugi strani pa je pokazal navidezno nestrpnost do svoje matere

Marije, ki je po mojem mnenju bistven lik v tej zgodbi.

Teologi menijo, da ta dogodek ni le opis Jezusovega prvega čudeža, temveč tudi razodetje Marijine vloge v Božjem odrešenskem načrtu. Na svatbi zmanjkalo vina in prav Marija je bila tista, ki je prva opazila težavo in se obrnila na Jezusa z besedami: »Vina nimajo.« S tem je pokazala svojo skrb za ljudi in hkrati izrazila zaupanje, da Jezus lahko pomaga, čeprav mor-da še ni pripravljen na to. Pomenljivo je, da ji je Jezus na nekoliko neprijeten način to tudi dal vedeti: »Kaj hočeš od mene, žena? Moja ura še ni prišla.« Kljub temu pa je kasneje storil čudež. Zakaj? Ali je potreboval Marijino spodbudo? Njeno duhovno podporo, ki mu jo je pokazala potihoma in neopazno, kakor to počnemo vse mame po svetu za svoje otroke, čeprav ne vemo, ali jim bo »čudež« uspel ali ne?

Zelo pomemben trenutek so nje-ne besede strežnikom: »Karkoli vam reče, storite!« Tako je pokazala popolno zaupanje v svojega Sina. Hkrati pa s tem tudi vernike vseh časov vabi k poslušnosti Božji besedi. Ta stavek lahko razu-

memo kot najkrajši opis Marijinega poslanstva – usmerjati ljudi h Kristusu ter jih spodbujati k veri in poslušnosti.

Marija ima tudi vlogo posrednice. Čeprav jo je Jezus sprva na videz zavrnil, je verjetno prav zaradi njenega posredovanja naredil čudež in spremenil vodo v vino. To ni bila le rešitev zadrege na svatbi, ampak je tudi simbol duhovne preobrazbe in obilja, ki ga prinaša Božje kraljestvo.

Svatba v Kani Galilejski je zato globoka podoba vere, zaupanja in posredovanja. Marija, ki je tiho, a odločilno prisotna, je vzor za vse vernike, ne le za matere. S svojim zaupanjem in popolno predanostjo Božji volji nas uči, kako živeti v veri – poslušati Jezusa in zaupati, da On ve, kaj je za nas najboljše, tudi če tega v tistem trenutku še ne razumemo.

Marijina predanost Bogu in njen »zgodbi se mi po tvoji besedi« sta spodbuda vernikom, da okrepimo svojo vero in zaupanje v Božjo voljo. Ne nazadnje je ona prva, ki jo vsako nedeljo v kesanju prosimo za priprošnjo: Vsemogočnemu Bogu ... Zato prosim sveto Devico Marijo ...

Osebnost me v tej zgodbi najbolj

nagovarja Marijina neomajna vera v svojega otroka, ki ni prikazan le kot Božji Sin in Zveličar, ampak tudi kot človek s čustvenimi odzivi, ki mamam včasih lahko bolijo. Vsaka mama se kdaj znajde v situaciji, v kakršni se je znašla Marija. Njen odziv je pogumen, vztrajen, zaščitniški, poln iskrene vere, posredniški in predvsem tih, vsekakor pa je daleč od tega, da bi bil užaljen, jezen, kričeč, nemočen, samopomilujoč ali obupan. Tega nas uči Marija. Naj nam bo vsem zgled v vsakdanjem življenju.

Karmen Marinšek Markovič

Če hočeš reformirati
svet, moraš začeti z
reformo pri sebi.

(sv. Ignacij Lojolski)

Ko začneš odpuščati – sebi in drugemu

*K*olikokrat v življenju rečemo, da komu (ali pa sebi) česa ne moremo odpustiti? In kolikokrat nosimo v sebi stare rane, zame-re, občutke krivde, sramu, jeze, ki nas tiho razjedajo? Morda zunanji mir nekako vzdržujemo, a v notranjosti nas nekaj vleče nazaj – kot sidro, ki ne pusti, da bi šli naprej. Jezus pa nas vabi v nekaj radikalno drugačnega: *»Če odpustite ljudem njihove prestopke, bo tudi vaš Oče nebeški vam odpustil.«* (Mt 6,14)

Odpuščanje ni nekaj, kar se zgodi samo od sebe. Je zavestna odločitev in včasih tudi dolgotrajen proces. Hkrati pa je eden najmočnejših korakov k svobodi, notranjemu miru in prenovljenim odnosom.

Ni dovolj reči »Odpustil sem«, če v srcu še vedno nosimo bolečino, zamero ali potrebo po povračilu. Pravo odpuščanje ni enkratni dogodek, ampak pot – in to pot je mogoče začeti prav danes, prav v tem svetem letu. Ne s popolnostjo, ampak z iskrenim korakom naprej. Najprej s korakom do sebe. Potem do bližnjega.

Kako lahko naredim prvi korak?

1. Priznaj si, da te nekaj boli.

Ne morem odpustiti, če si ne priznam, da me nekaj boli. Morda me boli krivica, ki mi jo je naredil bližnji. Morda me boli moja lastna napaka, dejanje, ki ga obžalujem. Šele ko si priznam to bolečino, lahko začnem razmišljati o spremembi. Samo kar pogledam v oči, lahko tudi predam. Zato moram najti najprej odgovor na vprašanje, kje v sebi nosim bolečino. Komu še nisem odpustil? Česa sam sebi ne morem oprostiti?

2. Pogovori se z Bogom – tudi v jezi, solzah ali molku.

Odpuščanje ni samo psihološki proces, ampak je duhovna pot. In na tej poti nisem sam. Bog je tisti, ki prvi odpušča in daje moč, da tudi jaz lahko odpustim. Najprej sebi, potem drugemu. Ko se mu približam – tudi ranjen, razočaran, zmeden – me ne zavrne. Nasprotno: čaka me z usmiljenjem in z razumevanjem, ki presega vse moje predstave. Če hočem oditi na to duhovno pot, si moram vsak dan prizadevati vsaj za nekaj minut molitve – tudi samo tihe prisotnosti pred Njim. Dovolj je stavek:

PREDSTAVITEV KNJIGE

Duhodnevnik

Vodnik za krščansko meditacijo po
osebnih zapiskih **Marijana Arharja**

ob 20.00
7. maj 2025

Marijina kapela pri Sv. Jožefu,
Ulica Janeza Pavla II., Ljubljana

SODELUJEJO:

Helena Reberc,
avtorica Duhodnevnika

Primož Lisjak,
ustvarjalec podkasta Sinovi Siona

Ana Ava Gajič,
novinarka

Povezoval bo **Primož Brovč**

založba **EMANUEL**

»Gospod, ne zmorem sam. Pomagaj mi odpustiti.«

3. Zapiši svojo bolečino.

Včasih je lažje zapisati kot izreči. Včasih pomaga napisati pismo, ki morda nikoli ne bo odposlano, a pomaga razbremeniti dušo. Pri pisanju lahko izlijem na papir vse, kar nosim v sebi – jezo, razočaranje, krivdo, žalost. Saj Bog iskrenega in skesanega srca ne zametuje. (Ps 51,19) Ko napišem, kar me bremeni, lahko molim: *»Gospod, Ti vidiš to rano. Podarjam Ti jo. Daj mi moč za nov začetek.«*

4. Odpovej se maščevanju in notranji potrebi, da drugi »plača« za storjeno.

Če čakam, da bo drugi dojel, obžaloval, popravil, kar je bilo storjeno, se lahko čakanje spremeni v notranji zapor. Odpuščanje pomeni, da kaznovanje drugega ni potrebno, ni mi treba dokazati, da imam prav. Odpustim, ker nočem biti ujetnik preteklosti. Morda mi je bilo storjeno zlo, a ne smem dopustiti, da me to zlo prevzame, sam sem veliko več kot to. Sem ljubljeni Božji otrok. (1 Jn 3,1)

5. Na drugega poglej s sočutjem.

Mnogi, ki ranijo druge, so sami ranjeni. Sočutje ne pomeni, da

opravičim dejanje, ampak da pogledam človeka širše – kot nekoga, ki ni samo njegova napaka. Ko se rodi sočutje, se v meni nekaj zmehča – in takrat sem blizu resničnemu odpuščanju. Lahko si poskušam predstavljati, kaj je tistega človeka pripeljalo do tega dejanja. Kaj sam nosi?

6. Naj bo odpuščanje dar sebi.

Odpuščanje ni usluga drugemu, ampak je dar samemu sebi. Je odločitev, da ne bom več suženj preteklosti, bolečine, zamer. Je korak k svobodi. In kot pri hoji šteje vsak korak, tudi majhen. Odpuščanje ni pozaba, ampak nov pogled. Je moja zavestna izbira – ne dovolim, da pretekli dogodek določa mojo prihodnost.

Ko odpustimo sebi, se odpremo za milost. Ko odpustimo bližnjemu, postanemo orodje Božjega miru. In ko začnemo ta proces z majhnimi, a konkretnimi koraki, se naše srce mehča – in Božja bližina postaja vedno bolj resnična. Naj bo v tem svetem letu, zlasti v tem Marijinem mesecu maju čas novega začetka. Ko se spomladi prebujata narava okrog nas, smo tudi mi povabljeni v novo življenje – v notranjo pomlad, ki pride takrat, ko

pustimo, da nas Božje usmiljenje ogreje, očisti in obnovi. Naj vsak med nami najde pogum, da začne z odpuščanjem. Sebi, drugim. V tihoti srca. S pomočjo Marije, ki nas vodi k Jezusu. Z rožnim

vencem v roki in z vero, da Bog daje milost tudi takrat, ko mi tega še ne zmoremo.

T. P.

Romarska pot družinske kateheze v svetem letu

Svetoletno vabilo, naj bomo romarji upanja, nas je spodbudilo, da tudi z družinami naše župnije nekam poromamo. Člani družinske kateheze smo za zadnjo marčevsko nedeljo načrtovali romanje k cerkvi svetega Mohorja nad Moravčami. Nekateri smo že nekoliko obupovali, saj je bil napovedan dež, pa nas je ena izmed družin v e-poštnem sporočilu spodbudno obvestila, da padavin ne bo, da nas morda preseneti celo sonce.

In res je bilo tako: ko smo se zbrali ob vznožju hribčka, nas je pričakalo prijetno pomladansko sonce. Pred začetkom poti smo bili povabljeni, da vsak poišče dve palici. Nato smo ju povezali v križ ter tako skupaj z Jezusom nosili vsak svoj križ.

Predstavljate si lahko, da se otroci niso zadovoljili s palčkami, ampak je bilo to pravo tekmovanje, kdo bo naredil višji križ in ga

nato tudi pogumno nosil do konca poti. S pesmijo smo pozdravili vsako kapelico ob poti ter z branjem družinskega križevega pota podoživljali Jezusovo trpljenje in svoje vsakdanje križe. Pot je bila podobna našim dnevom, ko se dogajajo tudi nepredvidljive stvari – eden od otrok je skoraj padel v ribnik in že smo imeli novo postajo križevega pota »Klara pade prvič v ribnik«, popraviti je bilo treba katerega od križev, nahraniti sestradane romarje ... Naju pa je vse to nagovarjalo, da vsak dan vzameva svoj križ in ga z Jezusom nosiva v vse, kar se nama dogaja, tako kot smo to počeli na tej romarski poti.

Pot smo sklenili s sveto mašo v cerkvi svetega Mohorja, ki jo je z nami obhajal kaplan Tine. Cerkev je bila zanimiva tudi za ogled, saj je bila v njej zadnja postaja križevega pota, ustavili smo se lahko tudi ob votlini – Božjem grobu.

Zanimiva pa je bila tudi zato, ker imajo namesto križevega pota po stenah obešene slike Poti luči.

Po koncu maše smo z veseljem podelili, kar smo dobrega prinesli

s seboj, in uživali v prijetni družbi naše župnijske skupnosti.

Lucija in Jernej Nagode

Konec krščanske civilizacije

Knjiga in čaj

V tem mesecu bomo imeli pogovor ob knjigi Konec krščanske civilizacije, ki jo je napisala francoska avtorica in filozofinja Chantal Delsol.

Živimo v turbulentnih časih, ko smo priče umiranja krščanske civilizacije. V naš zahodni svet se vrača vse več poganstva in z njim vera v bogove, ki nimajo nič skupnega s krščanstvom in vero v presežno.

Poganstvo je v svoji biti nasilno in primitivno. Tako izgubljam sveto dostojanstvo človeka, kot ga je ustvaril Bog. Zvestoba izgublja svoj pomen. Na njeno mesto stopa spolna revolucija in absolutna svoboda, saj želimo o svojem telesu odločati sami. Avtorica v knjigi spregovori o tem, da krščanska civilizacija ne bo končana nenadoma, temveč ugaša postopoma. V trzljajih in drgetu.

Kje smo zatajili kristjani, da se je družbena morala obrnila popolnoma v drugo smer? Kako živimo, da s svojim krščanstvom ne prepričamo več ljudi okrog

sebe? Kakšna je razlika med Cerkvijo in krščansko civilizacijo?

O vseh teh vprašanjih in o knjigi se bomo pogovarjali v torek, **20. maja, ob 19.45**. Gost večera bo zgodovinar in filozof dr. Tadej Rifel.

Zdenka Sušec

CHANTAL DELSOL

KONEC KRŠČANSKE CIVILIZACIJE

PREVEDLA SAŠA JERELE

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI
ponedeljek, torek, četrtek in petek
8.30–9.30 in 17.00–17.45

Srečelov in župnijsko kosilo

Pred 38 leti, konec maja leta 1987, je bila posvečena naša cerkev Vseh svetih. Obletnico posvetitve bomo obhajali **v nedeljo, 25. maja**. Po sveti maši ob 10.00 bomo imeli srečelov in skupno kosilo (golaž). Priporočamo se tudi za vaše sodelovanje pri zbiranju dobitkov in pripravi peciva.

Dobitke za srečelov lahko do petka, 23. maja, oddate v župnišču (v času uradnih ur) ali pa jih odlo-

žite pred pevsko sobo, ko pridete k sveti maši v cerkev Vseh svetih. Pecivo pa bomo sprejemali v soboto, 20. aprila, med 18.00 in 19.00.

Vse lepo vabimo na druženje ob skupnem župnijskem kosilu in srečelovu!

župnik in sodelavci župnijske
Karitas

UPANJE

Upam do konca,
ko tonem v globine.

Upam do konca
v objemu praznine.

Upam do konca,
do smrti tišine.

Tvoja ljubezen
nikoli ne mine.

Sergeja Kovše

Pričakujemo...

ČETRTEK, 1. MAJ

- Jožef delavec, praznik: sveti maši ob 9.00 in 18.30
- začetek šmarnic: ob nedeljah ob 18.00, ostale dni ob 18.30 v cerkvi Vseh svetih; po šmarnicah vse dni igre za otroke in mlade na župnijskem dvorišču

PETEK, 2. MAJ

od 20.00 do 21.00 adoracija

SOBOTA, 10. MAJ

ob 9.00 birmanska sobota

SOBOTA, 17. MAJ

ob 9.00 srečanje medgeneracijske skupine v veroučni učilnici

NEDELJA, 18. MAJ

ob 10.00 slovesnost prvega svetega obhajila

TOREK, 20. MAJ

ob 19.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi *Konec krščanske civilizacije* avtorice Chantal Delsol, gost bo dr. Tadej Rifel

NEDELJA, 25. MAJ

obletnica posvetitve cerkve Vseh svetih: po svetih mašah prijateljsko druženje na trgu pred cerkvijo ob pecivu in pijači, ob 11.00 dobrodelni srečelov, skupno kosilo in druženje pred cerkvijo

ČETRTEK, 29. MAJ

Gospodov vnebohod, slovesni praznik: svete maše ob 9.00 in 18.30, v Tomačevem ob 18.00

SOBOTA, 31. MAJ

ob 7.15 odhod na izlet za župnijske sodelavce

VSE VEČERNE MAŠE SO V MAJU OB 18.30.

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ
Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03
ljubljan-sveti-kriz@rkc.si

TRR: SI56 0430 2000 3332 225

ODGOVARJA: Peter Možina
UREDNIŠTVO: Helena Reberc
LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar
FOTOGRAFIJA: splet
OBLIKOVANJE: Neža Reberc

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00
Tomačevo 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 18.30

SOBOTE: 11.00 in 18.30

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30
PON.–ČET.: 18.00–18.45